

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	8Cdo/154/2019
Identifikačné číslo spisu:	5716215363
Dátum vydania rozhodnutia:	31.03.2020
Meno a priezvisko:	JUDr. Ladislav Górász
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2020:5716215363.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne MUDr. B., bývajúcej v O., zastúpenej JUDr. Ivetou Ďurčatovou, advokátkou v Martine, Kollárova 35 proti žalovanej Univerzitetnej nemocnici Martin, so sídlom v Martine, Kollárova 4248/2, IČO: 00 365 327, zastúpenej JUDr. Andreou Uhlárovou, bývajúcou v Martine - Jahodníky, Jána Fraňa 4032/17, o ochranu osobnosti, vedenom na Okresnom súde Ružomberok pod sp. zn. 3Cpr/15/2017, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 26. septembra 2018, sp. zn. 7CoPr/4/2018, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovanej priznáva náhradu trov dovolacieho konania voči žalobkyni v plnom rozsahu.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Ružomberok (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 25. apríla 2018, č. k. 3Cpr/15/2017-173 uložil žalovanej povinnosť zrušiť písomné Upozornenie na porušenie pracovnej disciplíny žalobkyňou z 22. júla 2016, do 3 dní od právoplatnosti výroku tohto rozsudku. (výrok I.) Žalovanej uložil povinnosť písomne sa žalobkyni ospravedlniť za neoprávnený zásah do jej práva na ochranu osobnosti textom: „Za písomné upozornenie na porušenie pracovnej disciplíny z 22. júla 2016, ktoré Vám bolo ako lekárke Gynekologicko-pôrodníckej kliniky Univerzitetnej nemocnice Martin uložené na základe nepravdivých skutočností, ktorým sme spôsobili neoprávnený zásah do Vašich práv na ochranu osobnosti, sa Vám ospravedľujeme. Upozornenie na porušenie pracovnej disciplíny z 22. júla 2016 bolo zrušené, pretože ste neporušili povinnosti zamestnanca ustanovené v § 5 odd. 1

písm. b) vyhlášky Ministerstva zdravotníctva Slovenskej republiky č. 553/2007 Z. z v platnom znení, § 81 písm. a), c) Zákonníka práce a v § 8 ods. 1 Zákona č. 552/2003 Z. z. v platnom znení a teda nedopustili ste sa porušenia pracovnej povinnosti.“, do 3 dní od právoplatnosti výroku tohto rozsudku (výrok II.). Žalobkyni priznal nárok na náhradu trov konania voči žalovanej v rozsahu 100%, o výške ktorej rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozsudku uznesením vydaným súdnym úradníkom (výrok III.).

2. Krajský súd v Žiline (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie žalovanej rozsudkom z 26. septembra 2018, sp. zn. 7CoPr/4/2018 napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobu žalobkyne zamietol a žalovanej priznal nárok na náhradu trov konania proti žalobkyni v plnom rozsahu. Zopakovaným a doplneným dokazovaním mal odvolací súd preukázať, že v danom prípade k zásahu do osobnostného práva žalobkyne nedošlo. Doplnil, že aby došlo k takémuto zásahu, musí byť tento zásah neoprávnený a objektívne spôsobilý negatívne dopadnúť na osobnosť fyzickej osoby. O takýto zásah nepôjde, ak existujú okolnosti vylučujúce neoprávnenosť zásahu. Konštatoval, že postup ktorým doc. MUDr. P., PhD. doručoval žalobkyni sporné písomné upozornenie na porušenie pracovnej disciplíny, bol v súlade so zákonom. Konanie žalovanej nevybočovalo z medzí ustanovení Zákonníka práce a nemožno ho považovať za neoprávnený zásah, ani v prípade preukázania nepravdivosti skutočností uvádzaných v upozornení. Dôvodil, že žalobkyňa ani nepreukázala, aký negatívny dopad malo mať na jej osobu a profesijnú česť predmetné upozornenie.

3. Proti rozsudku odvolacieho súdu podala dovolanie žalobkyňa a navrhla ho zrušiť a vec vrátiť odvolaciemu súdu na ďalšie konanie, alternatívne zmeniť tak, že rozsudok súdu prvej inštancie sa potvrdzuje a žalobkyni sa priznáva náhrada trov konania. Prípustnosť dovolania vyvodzovala z § 420 písm. f/ a § 421 ods. 1 písm. b/ CSP. Vady v zmysle § 420

písm. f/ CSP sa mal odvolací súd dopustiť tým, že neprihliadol na skutočnosti preukázané pred súdom prvej inštancie. Argumentovala, že do jej profesijnej oblasti bolo zasiahnuté nepravdivým písomným upozornením na porušenie pracovnej disciplíny, ktorým žalovaná zasiahla do jej práva na ochranu osobnosti - profesijnej dôstojnosti, vážnosti a cti. S poukazom na čl. 2 posledná veta Zákonníka práce mala za to, že žalovaná nepravdivým upozornením na porušenie pracovnej disciplíny, ako oprávnený subjekt na jeho uloženie, sa dopustila zneužitia práva tým, že prekročila hranicu obsahu svojich subjektívnych práv pri ukladaní upozornenia žalobkyni, nakoľko toto nebolo založené na pravdivých tvrdeniach. V prípade, ak sa niekto dopustí akéhokoľvek porušenia, už v zmysle morálnych zásad, má povinnosť ospravedlniť sa. Konanie žalovanej vybočilo z medzí ustanovení Zákonníka práce, pretože upozornenie na porušenie pracovnej disciplíny bolo síce uložené podľa ustanovení Zákonníka práce, ale na základe nepravdivých tvrdení, a preto ho nie je možné považovať za výkon práva, majúci základ v právnom predpise. V súvislosti s nesprávnym právnym posúdením v zmysle § 421 ods. 1 písm. b/ CSP konštatovala, že „doposiaľ v súdnej praxi nebola vyriešená právna otázka týkajúca sa ochrany osobnosti zamestnanca pred neoprávnenými zásahmi zamestnávateľa do ochrany osobnosti, a to najmä v profesijnej oblasti“. V tom zmysle

za rozhodujúcu považovala otázku: „Či postup žalovanej ako zamestnávateľa bol v súlade so zákonom, keď s výsledkami kontroly nebol oboznámený len priamy nadriadený, ale aj zamestnanci, ktorí sú v nižšom pracovnom zaradení ako kontrolovaná osoba (žalobkyňa)?“ Ďalej „ak zamestnávateľ žalobkyni uložil upozornenie na porušenie pracovnej disciplíny na základe nepravdivých skutočností, či sa takémuto konaniu zamestnávateľa poskytuje právna ochrana alebo sa to považuje za zneužitie práva?“ Argumentovala,

že v prípade, ak by skutočne došlo k porušeniu pracovnej disciplíny v rozsahu vymedzenom v upozornení, žalovaná by sa sama dopustila porušenia dodržiavania predmetnej smernice, keď žalobkyňa ako lekárku v zaradení gynekológ - pediater nechala dňa 11. júla 2016 až do konca jej pracovnej doby vykonávať prácu ošetrojúceho lekára. V prejednávanej príhode bolo preukázané, že s výsledkami kontroly, ako aj s upozornením na porušenie pracovnej disciplíny, ktoré sa výlučne týkali len žalobkyne, boli oboznámené minimálne tieto osoby:

Mgr. G. - vedúca pôrodná asistentka, prof. MUDr. P. - prednosta gynekologicko-pôrodníckej kliniky, MUDr. P. - medicínsky riaditeľ a Mgr. X. - vedúca ošetrovateľstva, MUDr. S. - primár oddelenia. Z konania samotnej žalovanej vyplývalo, že o výsledkoch kontroly a udelenom upozornení boli oboznámení aj ďalší zamestnanci žalovanej (zdravotné sestry, vedúca zdravotných sestier a sanitárov, iní zamestnanci, aj pacienti). Takéto konanie žalovanej potom ohrozilo vážnosť a dôstojnosť žalobkyne v profesijnej oblasti.

4. Žalovaná navrhla dovolanie odmietnuť.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť.

6. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v § 420 a § 421 CSP.

7. V zmysle § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

8. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

9. V danom prípade dovolací súd prioritne posudzoval prípustnosť dovolania, t. j. či boli splnené podmienky stanovené zákonom pre vecné prejednanie dovolania.

10. V civilnom sporovom poriadku sú jednotlivé podmienky prípustnosti dovolania upravené nasledovne: v ustanoveniach § 420 až § 423 je upravený prípustný predmet, v ustanovení § 427 je stanovená lehota na podanie dovolania, v ustanovení § 428 sú stanovené náležitosti dovolania a v ustanovení § 424 až § 426 sú upravené osoby, ktoré sú oprávnené podať dovolanie.

11. Dovolací súd zistil, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu, zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP). Dovoláním, ktoré spĺňa náležitosti stanovené zákonom (§ 428 CSP) žalobkyňa napáda rozsudok odvolacieho súdu, ktorým odvolací súd zmenil rozsudok súdu prvej inštancie tak, že žalobu žalobkyne zamietol, teda ide o rozhodnutie vo veci samej.

12. Dovolací súd posudzoval v prvom rade prípustnosť dovolania vyvodzovanú dovolateľom z § 420 písm. f/ CSP.

13. Právo na spravodlivý súdny proces je jedným zo základných ľudských práv a do obsahu tohto práva patrí viacero samostatných subjektívnych práv a princípov. Podstatou tohto práva je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nezávislom a nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predpokladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (pozri napríklad rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

14. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu vydaných do 30. júna 2016 tak, že sa ním rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to ako súd viedol spor) znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a máriaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj judikát R 129/1999 a rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 1Cdo/6/2014, 3Cdo/38/2015, 5Cdo/201/2011, 6Cdo/90/2012). Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnu rozhodovaciu činnosť súdu. „Postupom súdu“ možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však konečné rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku.

15. Pojem „procesný postup“ súdu je potrebné vykladať takto aj za právnej úpravy účinnej od 1. júla 2016.

16. V prejednávanej veci odvolací súd v odôvodnení svojho (dovolaním napadnutého) rozsudku uviedol, že zopakovaným a doplneným dokazovaním mal za preukázané, že žalovaná dňa 22. júla 2016 dala žalobkyni písomné upozornenie na porušenie pracovnej disciplíny. V ňom uviedla, že „Dňa 11. júla 2016 bolo pri kontrole dodržiavania smernice UNM SM-47 Hygienické zabezpečenie rúk v zdravotníckej starostlivosti v spojení s vyhl. MZ SR č. 553/2007 Z. z., ktorou sa ustanovujú podrobnosti o požiadavkách na prevádzku zdravotníckych zariadení z hľadiska ochrany zdravia zamestnancami UNM zistené, že počas doby výkonu a pri výkone pracovných povinností, ku ktorým patrí okrem iného aj ošetrovanie pacienta, žalobkyňa mala na rukách dlhé, gélové nechty.“ Týmto konaním žalobkyňa porušila povinnosti zamestnanca ustanovené v § 5 ods. 1 písm. b) vyhlášky a § 81 písm. a), c) Zákonníka práce a § 8 ods. 1

Zák. č. 552/2003 Z. z.. Žalovaná súčasne upozornila žalobkyňu, že v prípade opakovaného porušenia pracovnej disciplíny môže s ňou byť skončený pracovný pomer výpoveďou zamestnávateľa v súlade s § 63 ods. 1 písm. e) Zákonníka práce.

17. Odvolací súd uviedol, že vyššie spomínanému upozorneniu mala predchádzať kontrola na inšpekčnej izbe lekárov, vykonaná dňa 11. júla 2016 okolo 9.00 hod.

MUDr. S., pričom žalobkyňa poprela vykonanie takejto kontroly, ako aj zistenia, ktoré mali byť výsledkom tejto kontroly. Zo záznamu o zisteniach z kontroly vyplývalo, že túto mala vykonať sama MUDr. S., bez prítomnosti tretej osoby, záznam bol podpísaný iba MUDr. S., nakoľko žalobkyňa ho podpísať odmietla a odmietla i zhotovenie fotodokumentácie stavu jej nechťov. Nakoľko primár MUDr. Q. bol v čase kontroly na operačnej sále, o vzniknutej situácii bol informovaný prednosta kliniky prof.

MUDr. X., CSc., ktorý súhlasil s nápravnými opatreniami. Následne vedeniu žalovanej (Doc. MUDr. Q. PhD. a Mgr. B.) e-mailom o 10.41 hod. MUDr. S. zaslala záznam o zisteniach z kontroly z 11. júla 2016, spolu s listom zo 16. júla 2016, adresovaným primárovi MUDr. Q., v ktorom bol upozorňovaný na zistené nedostatky a napriek tomu zistený nedostatok pretrvával. Doc. MUDr. P., PhD. vo svojej svedeckej výpovedi uviedol, že pri kontrolách v r. 2015 boli zistené porušenia smernice na klinike gynekológie a pôrodnictva a následne v r. 2016 pri kontrole nápravných opatrení bolo zistené, že žalobkyňa naďalej porušuje smernicu o hygiene rúk. Potom, ako bol

o tom informovaný, riešil vec podaním písomného upozornenia na porušenie pracovnej disciplíny na úrovni medicínskeho riaditeľa. Pri osobnom stretnutí so žalobkyňou jej odovzdal písomné upozornenie a táto vtedy žiadnym spôsobom nespochybňovala závery kontroly. Vysvetlil jej, prečo došlo k písomnému upozorneniu a v prípade, ak bude rešpektovať platnú legislatívu a všetky smernice, písomné upozornenie nebude mať pre ňu žiadne následky. Následne námietky žalobkyne proti písomnému upozorneniu riešili na úrovni vedenia nemocnice, stretli sa so zástupcami gynekologicko-pôrodníckej kliniky a na tomto stretnutí nebola spochybnená ani samotná kontrola zo strany vedenia nemocnice, zástupcov gynekologicko-pôrodníckej kliniky, práve naopak, dostali informáciu, že aj v minulosti bolo so žalovanou riešené porušovanie pracovnej disciplíny. Listom 17. augusta 2016 bolo žalobkyni oznámené, že žalovaná na písomnom upozornení o porušení pracovnej disciplíny trvá.

18. Odvolací súd zvýraznil, že na to, aby došlo k zásahu do osobnostného práva, musí byť tento zásah neoprávnený a musí byť objektívne spôsobilý negatívne dopadnúť na osobnosť fyzickej osoby. O neoprávnený zásah nepôjde, ak existujú okolnosti vylučujúce neoprávnenosť tohto zásahu. Ustálil, že žalobkyni doručoval sporné písomné upozornenie doc. MUDr. P., PhD., ako jej nadriadený pri osobnom stretnutí, bez prítomnosti tretích osôb. V konaní nebolo preukázané, že žalovaná obsah upozornenia zverejnila alebo verejne s ním oboznámila tretie osoby. Aj prešetrovanie námietok žalobkyne proti nemu bolo vykonané len v rámci kompetentných osôb (riadiacich pracovníkov žalovanej). Takýto postup bol potom v súlade

so zákonom a predpokladaným spôsobom (písomné upozornenie na porušenie pracovnej disciplíny v zmysle Zákonníka práce). Konanie žalovanej preto nevybočovalo z medzí ustanovení Zákonníka práce a nemožno ho považovať za neoprávnený zásah, ani v prípade preukázania nepravdivosti skutočností uvádzaných v upozornení, nakoľko Zákonník práce predpokladá v takom prípade neplatné skončenie pracovného pomeru, ak by následne došlo k podaniu výpovede zo strany zamestnávateľa v zmysle § 63 ods. 1 písm. e/ Zákonníka práce. Preto postup žalovanej ako zamestnávateľa, spočívajúci v udelení upozornenia na porušovanie pracovnej disciplíny podľa ustanovení Zákonníka práce, bolo nutné považovať za výkon práva, majúci základ v právnom predpise (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky

z 19. mája 2010, sp. zn. 5Cdo/108/2009).

19. Odvolací súd dodal, že skutočnosť, že MUDr. S. mala Mgr. G. - vedúcej pôrodnej asistentke, Prof. MUDr. P. CSc. - prednostovi gynekologicko-pôrodníckej kliniky oznámiť, že u žalobkyne vykonávala kontrolu s výsledkami kontroly, a že e-mailom vedúcim zamestnancom žalovanej doc. MUDr. P., PhD. a Mgr. X. oznámila výsledky kontroly, ešte nepreukazovala aj vedomosť profesijnej komunity (ktorú súd prvej inštancie ustálil na gynekologicko-pôrodnícku kliniku, oddelenie nemocničnej hygieny) o tom, že bolo žalobkyni udelené písomné upozornenie

na porušenie pracovnej disciplíny, vo vzťahu ku ktorému sa žalobkyňa domáhala ochrany. Navyše, pokiaľ išlo o vedúcich zamestnancov, jednalo sa u nich o výkon práva vyplývajúci z ich funkcií.

20. Záverom odvolací súd poukázal na to, že žalobkyňa ani len nepreukázala, aký skutočne negatívny dopad malo mať na jej osobu a profesijnú česť predmetné upozornenie. Iba vo všeobecnosti tvrdila, že u nej došlo k neoprávnenému zásahu do jej práva na ochranu osobnosti, jej občianskej a profesijnej dôstojnosti, vážnosti a cti, a že závažným spôsobom bolo narušené jej postavenie lekárky, ako garanta špecializácie pre pediatrickú gynekológiu u žalovanej a zároveň bolo poškodené jej dobré meno a povest', avšak bez konkretizácie, ako sa malo uvedené prejavíť na jej osobnostnom a profesijnom živote (či sa šírili difamujúce a nepravdivé údaje o jej osobe a pred akou verejnosťou). Na tieto svoje tvrdenia neoznačila žiadne dôkazy.

21. Žalobkyňa vadu v postupe odvolacieho súdu podľa § 420 písm. f/ CSP videla v tom, že súd v rámci zisťovania skutkového stavu neprihliadol na skutočnosti preukázané pred súdom prvej inštancie, ako aj v tom, že odvolací súd zaujal vo veci nesprávny právny názor, keď konanie žalovanej nevyhodnotil ako neoprávnené, hoci toto konanie vybočovalo z medzí ustanovení Zákonníka práce, pretože upozornenie na porušenie pracovnej disciplíny bolo síce uložené podľa ustanovení Zákonníka práce, ale na základe nepravdivých tvrdení, a preto ho nebolo možné považovať za výkon práva majúci základ v právnom predpise.

22. K tomuto dovolací súd uvádza, že pokiaľ dovolateľka tvrdí, že súdy nedostatočne zistili skutkový stav veci a došlo k nesprávnemu vyhodnoteniu dôkazov, Najvyšší súd Slovenskej republiky už podľa predchádzajúcej úpravy (§ 237 ods. 1 písm. f/ OSP) dospel k záveru, že uvedené nebolo dôvodom znemožňujúcim realizáciu procesných oprávnení strán sporu (R 37/1993, R 125/1999, R 42/1993 a 1Cdo/85/2010, 2Cdo/29/2011, 3Cdo/268/2012, 3Cdo/108/2016, 2Cdo/130/2011, 5Cdo/244/2011, 6Cdo/185/2011, 7Cdo/38/2012). Nedostatky v procese obstarávania skutkových podkladov pre rozhodnutie, prípadne nesprávnosti hodnotenia výsledkov dokazovania odvolacím súdom, teda nie sú dôvodom znemožňujúcim realizáciu procesných

oprávnení strany sporu (a zakladajúcim prípustnosť dovolania).

Nie je ním ani nedostatočné zistenie rozhodujúcich skutkových okolností, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu. Podľa právneho názoru dovolacieho súdu ani po novej právnej úprave civilného sporového konania, ktorá nadobudla účinnosť 1. júla 2016, nie je dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP nedostatočné zistenie skutkového stavu alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu.

23. Pokiaľ teda dovolateľka namietala skutkové závery odvolacieho súdu (konkrétne spôsob vyhodnotenia dôkazov odvolacím súdom), tieto nie je dovolací súd oprávnený preskúmať, pretože v zmysle § 442 CSP je viazaný skutkovým stavom, z ktorého vychádzal odvolací súd. Dovolací súd nie je treťou inštanciou, a preto sa ním nemožno domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi nižšej inštancie a ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania.

24. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z nich budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu a nie strany sporu. Postup súdu, ktorý v priebehu konania nevykoná všetky stranou sporu navrhované dôkazy alebo vykoná iné dôkazy na zistenie skutkového stavu, nezakladá prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podľa § 420 písm. f/ CSP. V tomto smere dovolací súd poukazuje na naďalej opodstatnené závery vyjadrené vo vyššie označených judikátoch R 37/1993, R 125/1999 a R 42/1993.

25. V danom prípade pri posudzovaní dovolania z hľadiska uplatneného dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. f/ CSP (namietané nesprávne právne vyhodnotenie konania žalovanej z hľadiska jeho oprávnenosti/neoprávnenosti odvolacím súdom) je zrejmé, že žalobkyňa odvolaciemu súdu nevytkla žiadne konkrétne nedostatky v jeho procesnom postupe (napríklad v dokazovaní, doručovaní alebo predvolávaní na pojednávanie). Nevysvetlila ani, čím jej - z hľadiska procedúry prejednávania sporu - odvolací súd (s výnimkou neprihliadnutia na skutočnosti preukázané pred súdom prvej inštancie a nesprávneho vyhodnotenia konania žalovanej ako oprávneného) znemožnil realizáciu jej procesných oprávnení strany sporu a zasiahol do práva na spravodlivý proces. Žalobkyňa tak svojim dovolaním nepodrobila kritike procedúru prejednávania veci, ale v rozpore so zmyslom a účelom ustanovenia § 420 písm. f/ CSP pod pojem „procesný postup“ podradila samo meritórne rozhodnutie odvolacieho súdu, primárne však jeho právne úvahy ohľadne vyhodnotenia konania žalovanej (pri doručovaní upozornenia na porušenie pracovnej disciplíny), ako oprávneného (v súlade so Zákonníkom práce). Jej argumentácia, ktorou namieta, že odvolací súd v tomto smere vyvodili nesprávny záver, keď „konanie žalovanej nevyhodnotil ako neoprávnené, hoci toto konanie vybočovalo z medzí ustanovení Zákonníka práce, pretože upozornenie na porušenie pracovnej disciplíny bolo síce uložené podľa ustanovení Zákonníka práce, ale na základe nepravdivých tvrdení, a preto ho nebolo možné považovať za výkon práva majúci základ v právnom predpise“, sa z obsahového hľadiska týka právneho posúdenia (právnych záverov odvolacieho súdu), na ktorom založil svoje rozhodnutie. Obsahom dovolania je teda námietka žalobkyne týkajúca sa vady konania v zmysle § 420 písm. f/ CSP, ktorú však celkom zreteľne vyvodzuje z právnych záverov odvolacieho súdu, na ktorých založil svoje rozhodnutie. Žalobkyňa teda v tomto ohľade bezpochyby namieta, že napadnuté rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Vzhľadom na túto námietku dovolateľky ale treba uviesť, že v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu je zastávaný názor, podľa ktorého sa realizácia procesných oprávnení strany nesprávnym právnym posúdením veci neznemožňuje (R 54/2012, R 24/2017 a tiež 1Cdo/71/2018, 2Cdo/49/2018, 3Cdo/37/2018, 4Cdo/1/2018, 5Cdo/191/2018, 7Cdo/79/2018, 8Cdo/76/2018).

26. Z už uvedených dôvodov preto dovolací súd uzatvára, že žalobkyňa neopodstatnene tvrdí, že odvolací súd jej nesprávnym procesným postupom (ňou namietaným nedostatočne zisteným skutkovým stavom veci a nesprávnym právnym vyhodnotením konania žalovanej z hľadiska jeho oprávnenosti/neoprávnenosti) znemožnil, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f/ CSP).

27. Dovolací súd posudzoval aj prípustnosť dovolania vyvodzovanú dovolateľkou z § 421 ods. 1 písm. b/ CSP.

28. Žalobkyňa v dovolaní uviedla, že tento jej mimoriadny opravný prostriedok je prípustný aj podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP, v zmysle ktorého je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená. Za dovolacím súdom dosiaľ nevyriešené označila otázky: „či bol postup žalovanej ako zamestnávateľa v súlade so zákonom, keď s výsledkami kontroly nebol oboznámený len priamy nadriadený, ale aj zamestnanci, ktorí sú v nižšom pracovnom zaradení ako kontrolovaná osoba (žalobkyňa)?“ a ďalej „ak zamestnávateľ žalobkyni uložil upozornenie na porušenie pracovnej disciplíny na základe nepravdivých skutočností, či sa takémuto konaniu zamestnávateľa poskytuje právna ochrana, alebo sa to považuje za zneužitie práva?“

29. Aby určitá otázka mohla byť relevantná z hľadiska § 421 ods. 1 CSP, musí mať zreteľné charakteristické znaky. Predovšetkým musí ísť o otázku právnu (teda v žiadnom prípade nie o skutkovú otázku). Zo zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že otázkou riešenou odvolacím súdom sa tu rozumie tak otázka hmotnoprávna (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), ako aj procesnoprávna (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení). Musí ísť o právnu otázku, ktorú odvolací súd riešil

a na jej vyriešení založil rozhodnutie napadnuté dovolaním. Právna otázka, na vyriešení ktorej nespočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu (vyriešenie ktorej nevedlo k záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu), i keby bola prípadne v priebehu konania súdmi posudzovaná, nemôže byť považovaná za významnú z hľadiska tohto ustanovenia. Otázka relevantná v zmysle § 421 ods. 1 CSP musí byť procesnou stranou nastolená v dovolaní (a to jasným, určitým a zrozumiteľným spôsobom).

30. Uvedený dôvod prípustnosti dovolania predpokladá, že danú právnu otázku dovolací súd dosiaľ neriešil a je tu preto daná potreba, aby dovolací súd ako najvyššia súdna autorita túto otázku vyriešil. Na rozdiel od doterajšej právnej úpravy v zmysle Občianskeho súdneho poriadku, keď výlučne odvolací súd mohol vysloviť, že je v jeho rozhodnutí riešená otázka zásadného právneho významu, na ktorú samostatným výrokom pripustil dovolanie a dovolací súd nemal oprávnenie skúmať, či skutočne ide o otázku zásadného právneho významu, ale bol oprávnený preskúmať takéto rozhodnutie odvolacieho súdu iba v rámci pripustenej otázky, súčasná právna úprava dáva dovolaciemu súdu právomoc rozhodnúť o tom, či ide o otázku zásadného právneho významu, ktorá nebola dosiaľ riešená a z tohto pohľadu rozhodnúť o prípustnosti dovolania. Dovolací súd o tom, že dovolanie je z tohto dôvodu prípustné, nevydáva osobitné rozhodnutie, ale sám si posúdi túto otázku ako predbežnú a v prípade, že dospeje ku kladnému záveru, ide o prípustné dovolanie a dovolací súd bez ďalšieho preskúma napadnuté rozhodnutie a meritórne o ňom rozhodne. Predpokladom prípustnosti dovolania je dôsledné odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu, v ktorom musí uviesť

svoj názor na riešenie tejto právnej otázky (§ 393 ods. 2, 3 CSP). V konkrétnom prípade musí dovolateľ relevantne odôvodniť, že dovolanie je prípustné, pretože zásadná právna otázka nebola dovolacím súdom dosiaľ riešená, pričom dôvodom dovolania potom môže byť

len otázka právneho posúdenia a spochybnenie jej vyriešenia zo strany odvolacieho súdu

a ako aj odôvodnenie právneho záveru, ktorý zastáva dovolateľ (porovnaj Števček M., Ficová S., Baricová J., Mesiarkinová S., Bajánková J., Tomašovič M. a kol., Civilný sporový poriadok, Komentár, Praha: C. H. Beck, str. 1382).

31. V danom prípade, pokiaľ ide o prvú z nastolených dovolacích otázok, táto predovšetkým súvisí so skutkovými okolnosťami prípadu, keďže odvolací súd vo svojom rozhodnutí vychádzal zo skutočností (zistenej dokazovaním), že „žalobkyni doručoval sporné písomné upozornenie doc. MUDr. P., PhD., ako jej nadriadený pri osobnom stretnutí, bez prítomnosti tretích osôb. Odvolací súd potom nemal v konaní za preukázané, že žalovaná obsah upozornenia zverejnila alebo verejne s ním oboznámila tretie osoby.

Aj prešetrovanie námietok žalobkyne proti nemu bolo vykonané len v rámci kompetentných osôb (riadiacich pracovníkov žalovanej)“. Odvolací súd z toho potom logicky vyvodil právny záver, že „takýto postup bol v súlade so zákonom a predpokladaným spôsobom (písomné upozornenie na porušenie pracovnej disciplíny v zmysle Zákonníka práce), a teda konanie žalovanej v tomto smere nevybočovalo z medzí ustanovení Zákonníka práce, a preto ho nemožno považovať za neoprávnený zásah“. Inak povedané, dovolateľka právnú otázku

„či bolo konanie žalovanej ako zamestnávateľa v súlade so zákonom“ formulovala s ohľadom na iný skutkový stav veci, než z ktorého svoj záver o oprávnenosti konania žalovanej vyvodil samotný odvolací súd. Ako už dovolací súd uviedol vyššie, skutkové závery odvolacieho súdu (konkrétne spôsob vyhodnotenia dôkazov odvolacím súdom) nie je dovolací súd oprávnený preskúmať, pretože v zmysle § 442 CSP je viazaný skutkovým stavom, z ktorého vychádzal odvolací súd. Dovolací súd nie je treťou inštanciou, a preto sa ním nemožno domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi nižšej inštalácie a ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania.

32. Z obsahu dovolania žalobkyne teda možno vyvodiť, že (v ňou nastolenej prvej dovolacej otázke) nesúhlasí s logickými úvahami a skutkovými závermi odvolacieho súdu a s vyhodnotením zistených skutkových okolností, ktoré v konaní vyšli najavo a ktoré v rámci zásady voľného hodnotenia dôkazov odvolací súd viedli k prijatiu jeho rozhodnutia.

Z uvedeného je tak zjavné, že dovolateľka v tomto prípade namieta nesprávnosť skutkových zistení a vyhodnotenia dôkazov odvolacím súdom; ktorou nesprávnosťou však nie je možné odôvodniť dovolanie, ktorého prípustnosť dovolateľ vyvodzuje z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b/ CSP. Len samotné spochybňovanie správnosti skutkových zistení a vyhodnotenia dôkazov súdom, či sama polemika s rozhodnutím odvolacieho súdu alebo prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia, prípadne kritika jeho prístupu zvoleného

pri právnom posudzovaní žalobného nároku, významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému

v § 421 ods. 1 CSP a § 432 ods. 2 CSP. Dovolateľka tak svoje dovolanie v tejto otázke síce formálne odôvodňuje nesprávnosťou právneho posúdenia veci odvolacím súdom v zmysle ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b/ CSP, právnú otázku zásadného významu nijako neformuluje, resp. ju formuluje, avšak s ohľadom na iný skutkový stav (odvolacím súdom nezistený - t. j.

na stav, kedy by bolo preukázané, že s výsledkami kontroly nebol oboznámený len priamy nadriadený, ale aj zamestnanci, ktorí boli v nižšom pracovnom zaradení). Ako už bolo uvedené, odvolací súd pri svojom rozhodovaní vychádzal zo skutkového stavu, podľa ktorého s obsahom upozornenia na porušovanie pracovnej disciplíny danej žalobkyňi, resp. výsledkami kontroly neboli oboznámení aj zamestnanci v nižšom pracovnom zaradení (iba zamestnanci v riadiacich pozíciách), a teda nevychádzal zo skutkového stavu, z ktorého žalobkyňa formulovala, v dovolaní prvú, z nastolených dovolacích otázok. Dovolaním sa potom nemožno domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi nižšej inštalácie a ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania. Dovolací súd preto nemohol pristúpiť k posudzovaniu správnosti úvah a právnych záverov odvolacieho súdu s ohľadom na iný, žalobkyňou tvrdý, avšak vykonaným dokazovaním nezistený, skutkový stav.

33. Vyššie uvedené závery možno potom vzťahovať aj na druhú, dovolateľkou nastolenú právnú otázku, týkajúcu sa toho „či žalovaná zneužila právo (t. j. konala protiprávne),

ak žalobkyňa uložila upozornenie na porušenie pracovnej disciplíny na základe nepravdivých skutočností“. Aj v tomto smere odvolací súd pri svojom rozhodovaní vychádzal zo skutkového stavu (články 11., 12. rozsudku), že žalobkyňa bolo dňa 22. júla 2016 dané žalovanou písomné upozornenie na porušenie pracovnej disciplíny z dôvodu, že „žalobkyňa počas doby výkonu

a pri výkone pracovných povinností, ku ktorým patrí okrem iného aj ošetrovanie pacienta, mala na rukách dlhé, gélové nechty.“ Týmto konaním mala žalobkyňa porušiť povinnosti zamestnanca ustanovené v § 5 ods. 1 písm. b) vyhlášky a § 81 písm. a), c) Zákonníka práce

a § 8 ods. 1 Zák. č. 552/2003 Z. z., pričom uvedenému upozorneniu mala predchádzať kontrola na inšpekčnej izbe lekárov, vykonaná 11. júla 2016 okolo 9.00 hod. MUDr. S., s výsledkami ktorej boli následne oboznámení vedúci zamestnanci. Odvolací súd tak pri svojom rozhodovaní vychádzal zo skutkového záveru, že žalobkyňa sa konania, žalovanou vyhodnoteného ako porušenie pracovnej disciplíny, skutočne dopustila (a teda vytýkaný dôvod porušenia pracovnej disciplíny považoval za

pravdivý). Aj v tomto prípade teda odvolací súd svoje právne závery o oprávnenosti konania žalovanej opieral o iný (ním zistený) skutkový stav, než z ktorého dovolateľka formulovala svoju druhú dovoláciu otázku (túto žalobkyňa vyvodzovala zo skutkového stavu, podľa ktorého jej malo byť dané upozornenie na porušenie pracovnej disciplíny na základe nepravdivých skutočností - t. j. že v daný deň nemala na rukách dlhé gélové nechty a žiadna kontrola v tomto smere neprebehla). Preto aj v tomto prípade platí, že dovolací súd nemohol pristúpiť k posudzovaniu správnosti úvah a právnych záverov odvolacieho súdu s ohľadom na iný, žalobkyňou tvrdený, avšak vykonaným dokazovaním nezistený, skutkový stav.

34. Odvolací súd vo svojom rozhodnutí zároveň vyslovil i záver, že „konanie žalovanej by nebolo možné považovať za neoprávnený zásah, ani v prípade preukázania nepravdivosti skutočností uvádzaných v upozornení, nakoľko Zákonník práce predpokladá v takom prípade neplatné skončenie pracovného pomeru, ak by následne došlo k podaniu výpovede zo strany zamestnávateľa v zmysle § 63 ods. 1 písm. e/ Zákonníka práce. Preto postup žalovanej, ako zamestnávateľa spočívajúci v udelení upozornenia na porušovanie pracovnej disciplíny podľa ustanovení Zákonníka práce bolo nutné považovať za výkon práva, majúci základ v právnom predpise (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 19. mája 2010, sp. zn. 5 Cdo 108/2009)“. Takýto záver odvolacieho súdu možno i podľa názoru dovolacieho súdu považovať za správny.

35. I keď zákon nedefinuje pojem zásah a ani nepodáva výpočet konkrétnych foriem zásahov, ktorými môžu byť dotknuté osobnostné práva, je ním však bezpochyby tak aktívne konanie, ako aj pasívne správanie (zdržanie sa konania alebo jeho opomenutie), ktoré má v zákone uvedené znaky. Týmito znakmi je predovšetkým neoprávnenosť zásahu (neoprávneným nie je zásah do osobnostnej sféry, ak sú dané okolnosti vylučujúce protiprávnosť konania, napr. výkon práva, plnenie povinnosti, svojpomoc, nutná obrana či krajná núdza) a tiež jeho objektívna spôsobilosť negatívne dopadnúť na osobnosť fyzickej osoby. Ak určité konanie vykazuje zákonné znaky zásahu do chránených osobnostných práv, má fyzická osoba právo najmä domáhať sa, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov a aby jej bolo poskytnuté primerané zadosťučinenie (§ 13 ods. 1 Občianskeho zákonníka).

36. Aby vznikol právny vzťah, obsahom ktorého je na jednej strane právo domáhať sa ochrany podľa § 11 Občianskeho zákonníka a na druhej strane povinnosť znášať sankcie uložené súdom, musia byť splnené obe vyššie uvedené náležitosti (zásah musí byť neoprávnený a tiež objektívne spôsobilý privodiť ujmu na chránených osobnostných právach). Zodpovednosť za neoprávnený zásah je založená na objektívnom princípe, to znamená, že sa popri neoprávnenosti zásahu do osobnosti fyzickej osoby nevyžaduje zavinenie pôvodcu tohto neoprávneného zásahu.

37. Je možné vo všeobecnosti súhlasiť so záverom, že o neoprávnený zásah do osobnosti fyzickej osoby nepôjde, ak existujú okolnosti vylučujúce neoprávnenosť zásahu. Jednou z takých okolností môže byť aj výkon zo zákona vyplývajúceho práva alebo plnenie zákonom uloženej povinnosti. Takýmito prípadmi sú najmä zákonné licencie (§ 12 ods. 2, 3 Občianskeho zákonníka), práve tak ako licencie stanovené inými zákonmi (napr. Trestným poriadkom, Zákonom o rodine a pod.), avšak za predpokladu, že takto vykonané zásahy sú uskutočnené v rámci a v medziach týchto zákonov. Je pritom vždy na pôvodcovi zásahu do práva na ochranu osobnosti, aby preukázal, že existoval konkrétny dôvod (okolnosť), ktorý podľa právneho poriadku neoprávnenosť zásahu vylučuje.

38. V predmetnej veci, ako bolo preukázané v konaní, žalovaná vo vzťahu k žalobkyni postupovala zákonnom dovoleným a predpokladaným spôsobom (písomne ju upozornila na porušenie pracovnej disciplíny spolu s upozornením na možnosť skončenia pracovného pomeru výpoveďou podľa § 63 ods. 1 písm. e/ Zákonníka práce, v prípade jeho opakovania). Toto jej konanie nevybočilo z medzí uvedených právnych noriem a žalovaná postupovala

len v rámci ustanovení zákonov. Ak by sa táto skutočnosť neskôr stala jedným z dôvodov pre výpoveď z pracovného pomeru podľa cit. ustanovenia, žalobkyni naďalej zostávalo zachované právo túto napadnúť neplatnosťou podľa § 77 Zákonníka práce. Za neoprávnený zásah však nemožno považovať konanie žalovanej, ako zamestnávateľa, ak svojho zamestnanca postupom predvídaným Zákonníkom práce upozornil na porušenie pracovnej disciplíny, a to ani v prípade, ak by sa toto, v prípadnom konaní o určenie neplatnosti výpovede, nepreukázalo (ani výsledok súdneho konania, v ktorom by bolo takéto skončenie pracovného pomeru určené ako neplatné, by nemohol mať dopad na posúdenie konania žalovanej ako neoprávneného, nakoľko aj takýto výsledok predpokladajú príslušné ustanovenia Zákonníka práce s následnými nárokmi zamestnanca úspešného vo vzťahu k zamestnávateľovi - § 77, § 79 Zákonníka práce). Pri opačnom výklade by mohol každý účastník pri nepravdivom, neúplnom, resp. skutkovému stavu nezodpovedajúcim dôvode uplatnenom v upozornení na porušenie pracovnej disciplíny požadovať ochranu svojej osobnosti a prípadnú nemajetkovú ujmu, nakoľko okolnosti uvádzané v upozornení na porušenie pracovnej disciplíny sa vo väčšine prípadov dotýkajú osoby zamestnanca.

39. Odhliadnuc od vyššie uvedeného, ak by aj (podľa dovolateľky) odvolací súd zo zisteného skutkového stavu (hoci bol tento odlišný od skutkového stavu, z ktorého dovolateľka formulovala svoje dovolacie otázky) vyvodil nesprávny právny záver (o tom, že postup žalovanej nebol protiprávny, avšak za protiprávny vyhodnotený byť mal, keďže dôvod porušenia pracovnej disciplíny nebol u nej daný, resp. bol nepravdivý), dovolateľka by síce potom správne prípustnosť svojho dovolania vyvodzovala z ust. § 421 ods. 1 CSP, jeho prípustnosť by však nespočívala v právnej otázke doposiaľ v praxi dovolacieho súdu neriešenej (písm. b/), ale by sa nanajvýš jednalo o prípad odklonu napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu od ustálenej súdnej praxe dovolacieho súdu, a to v otázke právnej kvalifikácie konania žalovanej a jeho vyhodnotenia ako konania „oprávneného/neoprávneného“, vyvolávajúceho zásah do osobnostných práv dotknutého subjektu (písm. a/).

40. Súdna prax Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sa totiž v otázke, aký zásah možno pre účely ochrany osobnosti považovať za neoprávnený, už ustálila na názore, že ním je „závažnejší zásah do psychickej a morálnej integrity osobnosti, ktorý je objektívne spôsobilý fyzickej osobe privodiť ujmu na jednotlivých stránkach osobnosti“ (k tomu pozri napr. rozhodnutia sp. zn. 5Cdo/108/2009, R 103/1967, 3Cdo/201/2007 a pod.). Neoprávneným zásahom je tak zásadne každé nepravdivé tvrdenie alebo obvinenie, ktoré zasahuje práva chránené ustanovením § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka. Ak mala potom dovolateľka za to, že odvolací súd nesprávne vyhodnotil konanie žalovanej ako oprávnený zásah, hoci ho mal správne vyhodnotiť ako zásah neoprávnený (nakoľko vychádzal z nepravdivého tvrdenia o dôvode porušenia pracovnej disciplíny), nešlo o otázku doposiaľ v praxi dovolacieho súdu neriešenú, ale pri jej riešení by sa nanajvýš odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, ktorá (ako už bolo uvedené) za neoprávnený považuje každý zásah (samozrejme s prihliadnutím na individuálne skutkové okolnosti tohto ktorého prípadu), priečiaci sa objektívnemu právu, ktorý (pri uplatňovaní nárokov na ochranu osobnosti) je navyše súčasne objektívne spôsobilý privodiť dotknutej fyzickej osobe ujmu na jej jednotlivých stránkach osobnosti.

41. Z tohto pohľadu (odhliadnuc od argumentácie obsiahnutej v bodoch 33 a 38 tohto rozhodnutia), potom dovolateľkou nastolená otázka, „či bol oprávneným aj taký zásah, ktorým zamestnávateľ uložil svojmu zamestnancovi písomné upozornenie na porušenie pracovnej disciplíny, ktoré založil na nepravdivom dôvode“, resp. jej vyriešenie odvolacím súdom, mohlo predstavovať len prípadný odklon rozhodnutia odvolacieho súdu od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, ktorá za „neoprávnený“ pre účely ochrany osobnosti považuje každý zásah, ktorý je v rozpore s objektívnym právom a je spôsobilý privodiť dotknutej fyzickej osobe ujmu na jej jednotlivých stránkach osobnosti.

Dovolateľka tak mala pri riešení tejto otázky dovolanie podávať podľa písm. a/

ust. § 421 ods. 1 CSP (a nie písm. b/ cit. ustanovenia). V tomto smere však platí, že je povinnosťou dovolateľa vysvetliť, z čoho konkrétne vyvodzuje prípustnosť dovolania a tiež označiť v dovolaní náležitým spôsobom dovolací dôvod. V dôsledku viazanosti dovolacieho súdu dovolacím dôvodom, dovolací súd neskúma správnosť napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom. Dovolací súd nemôže v súvislosti s tým „suplovať“ aktivitu dovolateľa (advokáta, ktorý spísal dovolanie a zastupuje dovolateľa) a z vlastnej iniciatívy „rozširovať“ dovolací dôvod uplatnený podľa písm. b/ ust. § 421 ods. 1 CSP aj na dôvod podľa písm. a/

cit. ustanovenia. Ani uvedené však nič nemení na skutočnosti, že v danej veci odvolací súd pri právnom vyhodnotení konania žalovanej ako „oprávneného“ vychádzal z iného skutkového stavu, než z akého dovolateľka vymedzila svoje dovolacie dôvody, ani na skutočnosti, že s ohľadom na zákonom upravený postup žalovanej by nebolo možné jej konanie považovať za protiprávne ani v prípade, ak by sa dôvod porušenia pracovnej disciplíny v prípadnom konaní o určenie neplatnosti výpovede nepreukázal.

42. So zreteľom na ustanovenie § 421 ods. 1 CSP preto dovolací súd uzatvára, že nemohol pri posudzovaní prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 CSP posudzovať správnosť skutkových zistení odvolacieho súdu alebo spôsob vykonávania jednotlivých dôkazov, alebo výsledok ich hodnotenia premietajúci sa do skutkových zistení. Prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia nebolo spôsobilé založiť tvrdenie žalobkyne, že pri inom (podľa žalobkyne náležitejšom a úplnejšom) zistení rozhodujúcich skutkových okolností odvolacím súdom by právne závery, na ktorých spočíva napadnuté rozhodnutie, boli odlišné.

43. Dovolateľka v súvislosti s dovolacím dôvodom uvedeným v § 421 ods. 1 písm. b/ CSP tak naformulovala dve otázky, z formulácie ktorých je zjavné, že nimi spochybňuje správnosť skutkových zistení a vyhodnotenia dôkazov odvolacím súdom. Namietala skutkové závery, ktoré dovolací súd nebol oprávnený preskúmať, pretože v zmysle § 442 CSP

bol viazaný skutkovým stavom, z ktorého vychádzal odvolací súd. Odvolací súd mal z vykonaného dokazovania za preukázané, že postup ktorým bolo žalobkyni sporné písomné upozornenie doručené jej nadriadeným pri osobnom stretnutí bez prítomnosti tretích osôb,

bol v súlade so zákonom. Dovolací súd nie je treťou inštanciou, a preto sa ním nemožno domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi nižšej inštancie a ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania. Sama polemika s rozhodnutím odvolacieho súdu alebo prosté spochybňovanie správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu či kritika jeho prístupu zvoleného

pri právnom posudzovaní veci, významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v § 421 CSP a § 432 ods. 2 CSP.

44. Z týchto dôvodov dospel najvyšší súd k záveru, že nakoľko dovolanie žalobkyne nebolo podľa § 420 písm. f/ CSP procesne prípustné a nebolo prípustné ani podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP, najvyšší súd jej dovolanie odmietol podľa ustanovenia § 447 písm. c/ CSP.

45. O trovách dovolacieho konania dovolací súd rozhodol podľa § 453 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP.

46. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.